

рявахъ, посѣдвахъ подѣ сѣнкъ до май-
кѣ си, която имѣ даваше тогази по-нѣ-
щичко да си хапнуватъ. Иванчо и Донка
всякога раздѣляхъ закускаѣ си съ Сто-
енча като съсъ другарь тѣхенъ, и като
си похапняхъ и отпочиняхъ тогасъ пакъ
пръпновахъ по ягръ.

Това все така бываше за нѣколко врѣ-
ме и Стоенчо ся неотлѣчваше отъ тѣхъ
доклѣ по обѣдваше, и щомъ му дадахъ
дѣлтъ, загубяше ся, а за това домъчня-
ваше на Иванча и на Донкѣ. Видишь ли,
сестро, какъвъ е лукавецъ този Стоенчо,
рече Иванчо на Донкѣ, играе съ насъ
доклѣ го нахранимъ, и тогазь липсува.
Не е ли тѣй? Той може и токо за това
да идва при насъ, да ся наяда. Но ча-
кай ты, видѣ ще той еще единъжъ. Да му
не даваме, сестро, кога че е такъвъ не-
вѣрникъ. Право кажешъ, рече Донка, не
си струва да дѣлимъ съ него закускаѣ
си. Намѣри щемъ другыго, който на ра-
до сърдце станъ ще ни другарь, и да ны
не оставя тогазь когато може да си по-
играемъ най-добрънце.

Зависа